

Jana Cigániková, 34 rokov, Slovenský Grob

Jeho kampf

Vliezol do sprchy. Malé ihličky padajúce z kovovej konštrukcie mu spôsobovali rozkoš. Za oknom sadila jahody jeho suseda, zadnicu mala otočenú k očiam za roletou. Ach, to je život, pomyslel si. Uškŕňal sa na tiene, ktoré rozrezávali jeho tvár. Poprava a potom smrť. Aké poetické. Zastavil vodu. Sledoval svoje pohyby v zarosenom zrkadle, žmúril, či si predsa len neuvidí do očí. Uterák nechal hodený na zemi. Nerobil to náročky. Predstavoval si, ako kráča po červenom koberci, ťapne pri tom susedu po zadku, bude si to môcť dovoliť. Bude hviezda. A žiadna hviezda nikdy neroluje svoj červený koberec.

„Mohol si za sebou upratať!“ počuje nervózne hlasy paparazzi. Nereaguje. Ona je neodbytná, snaží sa z neho vydolovať aspoň kúsok citu. Nevie, že ten kúsok, čo mal, pred chvíľou spláchol so zvyškom vody.

Rozmýšľal, že ju zabije. Celkom seriózne si pripravil plán, ako by to mohol urobiť. Prešla mu cez rozum, keď ho pri upratovaní jeho vecí našla. Nevadí. Vymyslí niečo lepšie. A potom ho schová k sebe do trenírok. To je jediné miesto, kam nechodí. Uškŕnul sa. Predstavoval si, ako si jeho žena myslí, že jej nič nehrozí. Ako bude dúfať, že prežije. A on zatiaľ bude, ako Hitler v tridsiatom treťom kancelárom a bude si v gatiach odkladať jeho kampf. Sadol si za stôl a čmáral si na papier. Len tak, aby zistil, či bude zase slediť. Neobzrela sa. Otočil papier na druhú stranu a začal písať:

Kampf číslo dva – napísal tlačeným písmom, aby svojmu rozhodnutiu dodal vážnosti.

Tematický celok: Smrť

Téma: Smrť v rodine, smrť manželky

Cieľ: Muž vie, že žena je mŕtva, muž ju dokáže zabiť

Pomôcky: nôž, krompáč, nožnice, mraznička, igelitové vrecúška (poznámka: veľa), hrniec, varecha, pes

Metódy a formy: samostatná práca, problémová úloha

1. Motivačná fáza – kúpiť psa. (Čo najskôr)

Žena okolo neho pobehovala a on sa vôbec nemohol sústrediť. Nebude večne doma, pomyslel si.

Odložil papier. Vybehol na dvor a prihovoral sa susede. Usmiala sa na neho a on sa znova cítil ako celebrita. Ponúkol jej jabĺčko a ona jemu zase výhľad na ňadrá. Bol presvedčený o tom, že ho láka zámerne. Že keby ženu vtedy otrávil a neotáľal, boli by už v sprche a umýval by z nej ten pach zeme.

V noci sa mu snívalo, že nežije a keď sa prebudil, zdalo sa mu to ešte reálnejšie. Zľakol sa. Pohl rukou, zdvihla sa nad úroveň hlavy. Chcel ju vyskúšať a tak celou silou udrél ženu do tváre. Prebrala sa. Vzdychna a zase zaspala. Dôkaz nebol postačujúci. Pokus sa nevydaril. Zopakoval ho teda ešte raz, teraz už sediac, aby mal v ruke viac nahromadenej sily. Žena sa prebrala s plačom. Keď videl strach v jej očiach, otočil sa na druhý bok a spokojne odľúkol. Ona vstala a podľa zvukov, ktoré ešte v polospánku mohol počuť, zistil, že niečo vyberá z chladničky. Asi bude zajtra divina, preblesklo mu hlavou a zaspal. Ráno sa zobudil živý a vôbec o tom nemal pochybnosti. Vstúpil do kuchyne a keď zbadal ženu, zhrozil sa. Na sporáku nebola divina ale karfiol. Nervózne zamrmlal a cez dvere terasy nazrel do susedinej záhrady. Všetky jahody už boli vysadené.

„Koľko je hodín?“ opýtal sa nervózne.

„Pol dvanástej,“ ozvala sa z kuchyne.

Zahromžil. Žena si prikladala ľad na oko a on si spomenul na nočné zmŕtvychvstanie. Mal trochu výčitky, ale povedal si, že to jednoducho bolo nutné. Ako by inak zistil, že stále žije? Obzrel sa smerom k sporáku. Smažený karfiol? Týmto jedlom sa chcela udržať pri živote? Keby bol ňou, určite by stavil na mäso. Na divinu. Alebo aspoň na bravčové. A aj v mrazničke by bolo hneď viac miesta. Smrad sa mu šíril do nozdier. Znova ho striaslo. Zelenina nebola dobrá voľba, pomyslel si a siahol si do trenírok. Tentokrát nešlo o vajcia. Nahmatal jeho kampf. Vedel, že realizácia plánu bude trvať viac ako 45 minút. Ale nemal z toho strach. Bude to, ako keď učil podstatné mená. Rozložil si ich na niekoľko hodín s prestávkou na sloh. Presne tak to urobí.

Papier zložil a keď sa neďavala, vložil ho do trenírok. Po obede si doprial sprchu s výhľadom. O pol druhej si zobral zvyšok karfiolu a zemiakov a odišiel. Osem hodín ho nič netrápilo. Keď sa vyšťavený vracal z brigády pre učiteľov živateľov, rozmýšľal nad svojím plánom, nad smrťou a nad karfiolom, ktorý bol na povrchu plný tuku a vo vnútri šťavnatý. Ako jeho žena. Usmial sa. Predstavoval si ju v jeho rozťahanom tričku v záhradke u susedy. Prsia sa jej knísali v rytme piesne Dynamit od Olympiku, bradavky sa pretláčali k nemu na druhú stranu mokrého trička. Na chvíľu sa potešil, že ju uvidí. Potom si spomenul na modrinu pod okom. Bolo mu jej ľúto.

Rozhodol sa, že jej kúpi niečo výnimočné. Vždy chcela psa.